

THOMAS HARRIS

CARI
MORA

Traducere din limba engleză și note
GABRIEL STOIAN

*Pentru Elizabeth Pace Barnes, care îmi oferă iubire
și îmi transmite înțelepciune.*

CAPITOLUL UNU

Doi bărbați discutând la miez de noapte. Se află la 1 664 de kilometri depărtare unul de celălalt. Jumătate din fața fiecăruia este luminată de ecranul telefonului mobil. Sunt două jumătăți de chip care discută pe întuneric.

– Pot să ajung la casa în care spui că este. Povestește-mi restul, Jesús.

Răspunsul se aude slab printre pârâituri parazitare.

– Mi-ai plătit un sfert din cât mi-ai promis. *Puf-puf*. Trimite-mi restul de bani. Trimite-mi-i!

Puf-puf.

– Jesús, dacă aflu ce vreau să aflu fără ajutorul tău, n-o să capeți niciodată nimic de la mine.

– Asta e mai adevărat decât îți dai seama. E cel mai adevărat lucru pe care l-ai rostit în viața ta. *Puf-puf*. Ce vrei tu stă pe cincizeci de kilograme de Semtex¹... dacă îl găsești fără ajutorul meu, o să ajungi praf și pulbere pe Lună.

– Jesús, brațul meu e lung.

---

¹ Exploziv plastic, folosit pentru demolări și anumite aplicații militare

– N-o să mă ajungă tocmai de pe Lună, Hans-Pedro.
 – Mă cheamă Hans-Peter, și știi asta.
 – Ți-ai pune mâna pe cocoșel¹ dacă ai avea brațul înde-
 ajuns de lung? Asta voiai să spui? N-am nevoie de infor-
 mații personale de la tine. Hai să nu mai pierdem vremea.
 Trimite-mi banii.

Legătura se întrerupe. Ambii bărbați rămân cu privirile îndreptate spre beznă.

Hans-Peter Schneider stă pe patul de la bordul vasului său lung, vopsit în negru, în largul coastei insulei Key Largo. Ascultă o femeie care suspină în cabina de la pupa. Imită suspinele ei. Se pricepe să imite. Din gura lui se aude vocea mamei lui, care strigă numele femeii care plânge:

– Karla. Karla. De ce plângi, copila mea dulce? A fost doar un vis.

În întuneric, disperată, femeia este păcălită o clipă, apoi reîncepe să plângă amar nic cu lacrimi.

Sunetul scos de o femeie care plânge este muzică pen-
 tru Hans-Peter; asta îl alină, astfel că adoarme la loc.

*

În Barranquilla, Columbia, Jesús Villarreal îngăduie
 șuieratului aparatului de respirat să îl calmeze. Inspiră oxi-
 gen prin mască. În întunericul obișnuit al rezervei aude
 un om care cere ajutorul Domnului, strigând:

– Jesús!

---

¹ Joc de cuvinte intraductibil, *peter* însemnând și cocoșel, organ sexual masculin

Jesús Villarreal șoptește spre beznă:

– Sper că Dumnezeu o să te audă la fel de bine ca mine, amice. Dar am îndoieli.

Jesús Villarreal solicită informații prin telefonul lui pe cartelă și obține numărul unui studio de dans din Barranquilla. Își scoate masca de oxigen pentru a putea vorbi.

– Nu, nu mă interesează să învăț să dansez, spune el în telefon. Vreau să discut cu Don Ernesto. Sigur îl cunoști. Menționează numele meu și o să înțeleagă.

Puf-puf.